

Danielin kirja - sataneljätoista

Viimeinen sukupolvi: Hesekielin profeetallisen täyttymyksen ja 144 000:n sinetöimisen paljastaminen

Jeff Pippenger

2024-03-03

Sukupolvi, joka todisti kolmannen voi-huudon saapumisen 11. syyskuuta 2001, on maan historian viimeinen sukupolvi. Hesekielin kirjan kohta, joka vahvistaa tämän totuuden, ymmärrettiin milleriläisten keskuudessa suorassa yhteydessä kymmenen neitsyen vertaukseen ja siten Habakukin kirjan toiseen lukuun. Tuossa historiassa Habakukin kirjan toisen luvun näky, joka ei enää "viivy", ja joka täyttyi 22. lokakuuta 1844, oli esikuva pian tulevasta sunnuntailaista Yhdysvalloissa. Mutta Hesekielin ennustus näystä, jota ei enää pitkitetä, täyttyy täydellisesti sadan neljäkymmenen neljän tuhannen sinetöimisen historiassa, joka alkoi kolmannen voi-huudon saapumisesta 11. syyskuuta 2001.

Ja Herran sana tuli minulle, sanoen: Ihmislapsi, mikä on tuo sananlasku, joka teillä on Israelin maassa ja joka kuuluu: Päivät pitkittyvät, ja jokainen näky raukeaa? Sano heille sen tähden: Näin sanoo Herra Jumala: Minä lopetan tämän sananlaskun, eikä sitä enää käytetä sananlaskuna Israelissa; vaan sano heille: Päivät ovat lähellä, ja jokaisen näyn täyttymys. Sillä Israelin heimon keskuudessa ei enää ole mitään turhaa näkyä eikä mielistelevää ennustusta. Sillä minä olen Herra: minä puhun, ja se sana, jonka minä puhun, tapahtuu; sitä ei enää viivytetä. Sillä teidän päivinänne, oi niskoitteleva heimo, minä sanon sanan ja toteutan sen, sanoo Herra Jumala. Ja jälleen Herran sana tuli minulle, sanoen: Ihmislapsi, katso, Israelin heimo sanoo: Näky, jonka hän näkee, koskee monien päivien perästä tulevia aikoja, ja hän ennustaa kaukaisista ajoista. Sano heille sen tähden: Näin sanoo Herra Jumala: Yhtäkään minun sanoistani ei enää viivytetä, vaan se sana, jonka minä olen puhunut, toteutuu, sanoo Herra Jumala. Hesekiel 12:21–28.

Kaikki profeetat puhuvat viimeisistä päivistä, ja "turha näky" sekä "imartelevainen ennustus" "Israelin huoneen keskuudessa" on väärennetty myöhäissade, "rauha ja turvallisuus" -sanoma, joka väittää, että "näky, jonka hän näkee, koskee monien päivien päähän, ja hän ennustaa kaukaisia aikoja". Tämä on Habakukin "kiista", sillä ne, jotka esittävät "turhan näyn", väittelevät vastaan "näkyä, jonka hän näkee". He väittävät, että "näky, jonka hän näkee, koskee monien päivien päähän, ja hän ennustaa kaukaisia aikoja". Rauhan ja turvallisuuden sanoman sanansaattajat väittävät: "päivät pitkittyvät, ja jokainen näky raukeaa"; eikö hän kaiken lisäksi ennustanut 18. heinäkuuta 2020? "Turhan näyn" sanansaattajat Hesekiel yksilöi myös luvun kahdessa ensimmäisessä jakeessa.

Ja Herran sana tuli minulle, sanoen: Ihmislapsi, sinä asut uppiniskaisen huoneen keskellä, niiden, joilla on silmät nähdä, mutta eivät näe, joilla on korvat kuulla, mutta eivät kuule; sillä he ovat uppiniskainen huone. Hesekiel 12:1, 2.

Profeetat ovat kaikki yhtä mieltä keskenään, ja kaikki puhuvat viimeisistä päivistä, ja kun Kristus julkisen toimintansa historiassa puhutteli saivartelevia juutalaisia, Hän lainasi Jesajaa yksilöidäkseen ne saivartelevat juutalaiset, joita tuolloin oltiin eroittamassa Jumalasta, sellaisiksi, joilla oli silmät nähdä, mutta jotka eivät nähneet, ja korvat kuulla, mutta jotka eivät kuulleet. Nyt, niin kuin silloinkin, Hesekiel puhuttelee laodikealaisen adventismin pilkkaavia miehiä, meidän aikamme saivartelevia juutalaisia, jotka esittävät rauhan ja turvallisuuden sanomaa vastakohtana myöhäissateen sanomalle. Jeesta hallitsivat ne säännöt, jotka Hän oli asettanut Sanaansa, joten Hänen ennustuksensa kohdistuvat myös viimeisiin päiviin täsmällisemmin kuin niihin päiviin, jolloin Hän puhutteli saivartelevia juutalaisia.

Sentähden minä puhun heille vertauksin, koska he näkevin silmin eivät näe, ja kuulevin korvin eivät kuule eivätkä ymmärrä. Ja heissä käy toteen Esaiaan profetia, joka sanoo: Kuulemalla te kuulette, ettekä ymmärrä; ja näkemällä te näette, ettekä käsitä. Sillä tämän kansan sydän on paatunut, ja korvillaan he kuulevat raskaasti, ja silmänsä he ovat sulkeneet, etteivät he milloinkaan näkisi silmillään ja kuulisi korvillaan ja ymmärtäisi sydämellään ja kääntyisi, niin että minä heidät parantaisin. Mutta autuaat ovat teidän silmänne, sillä ne näkevät, ja teidän korvanne, sillä ne kuulevat. Sillä totisesti minä sanon teille: monet profeetat ja vanhurskaat miehet ovat halunneet nähdä sen, minkä te näette, eivätkä ole nähneet, ja kuulla sen, minkä te kuulette, eivätkä ole kuulleet. Matteus 13:13–17.

Ilmiö, jossa kansa kuulee, mutta ei kuule, ja näkee, mutta ei näe, on tunnusomaista entiselle Jumalan kansalle, jota ollaan sivuuttamassa. Tämä profeettallinen ilmiö on Jesajan profetian täyttymys tällaisesta tilanteesta. Kuten kaikkien profeettojen kohdalla, Jesaja puhuu yhdessä Kristuksen kanssa viimeisistä päivistä.

Sinä vuonna, jona kuningas Ussia kuoli, minä näin Herran istuvan valtaistuimella, korkealla ja ylennettynä, ja hänen viittansa liepeet täyttivät temppelin. Serafit seisoivat hänen yläpuolellaan; kullakin oli kuusi siipeä: kaksilla hän peitti kasvonsa, kaksilla hän peitti jalkansa, ja kaksilla hän lensi. Ja toinen huusi toiselle ja sanoi: Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Sebaot; kaikki maa on täynnä hänen kirkkauttaan. Ja kynnykset vapisivat huutajan äänen voimasta, ja huone täyttyi savusta. Silloin minä sanoin: Voi minua, minä hukun! Sillä minä olen mies, jolla on saastaiset huulet, ja minä asun kansan keskellä, jolla on saastaiset huulet; sillä minun silmäni ovat nähneet Kuninkaan, Herran Sebaotin. Niin yksi serafeista lensi minun luokseni, kädessään hehkuva hiili, jonka hän oli pihdeillä ottanut alttarilta. Ja hän kosketi sillä minun suutani ja sanoi: Katso, tämä on koskenut sinun huuliasi; niin on sinun syyllisyytesi poistettu ja sinun syntisi sovitettu. Minä kuulin myös Herran äänen sanovan: Kenet minä lähetän, ja kuka menee meidän puolestamme? Niin minä sanoin: Katso, tässä minä olen, lähetä minut. Ja hän sanoi: Mene ja sano tälle kansalle: Kuulemalla kuulkaa, älkääkä ymmärtäkö; näkemällä nähkää, älkääkä käsittäkö. Paaduta tämän kansan sydän, tee heidän korvansa raskautetuiksi ja sulje heidän silmänsä, etteivät he näkisi silmillään ja kuulisi korvillaan ja ymmärtäisi sydämellään ja kääntyisi ja tulisi parannetuksi. Jesaja 6:1–10.

Jesaja, Hesekiel ja Kristus edustavat kaikki niitä, joita sinetöidään viimeisinä päivinä, myöhäissateen aikana, jolloin myöhäissateen todellisesta ja väärästä sanomasta väitellään Habakukin toisen luvun täyttymyksenä. Jeesuksen mukaan siinä ajanjaksossa, jolloin tämä täyttyy,

vanhurskaat “näkevät” vertaukset, mikä on profetian vertauskuva. “Viisaat” ymmärtävät myöhäissateen profeetallisen sanoman, mutta ne, joita väittelevät juutalaiset edustavat, eivät näe eivätkä kuule, ja Hesekielin mukaan he esittävät rauhan ja turvallisuuden sanomaa väittäen, että ennustusten täytyminen on kaukana tulevaisuudessa. He eivät kiellä ennustuksia; väittelevät juutalaiset tunnustivat huulillaan ennustuksen tulevasta Messiaasta, mutta he yksinkertaisesti siirsivät tapahtuman kaukaiseen tulevaisuuteen. Kuitenkin Jeesus julisti autuaiksi ne, jotka “näkisivät” oman aikansa profeetallisen sanoman.

Kristuksen päivinä kyseessä oli sanoma, joka saapui Hänen kasteensa yhteydessä, kun Pyhä Henki laskeutui. Pyhän Hengen laskeutuminen Hänen kasteessaan oli esikuva Ilmestyskirjan kymmenennen luvun enkelin laskeutumisesta 11. elokuuta 1840. Jumalallinen laskeutuminen kummassakin historiassa merkitsi sen aikakauden nykyisen totuuden sanoman saapumista; Jeesukselle se oli sanoma Hänen kuolemastaan ja ylösnousemuksestaan, sellaisena kuin Hänen kasteensa sitä edusti. Milleriläisille se oli islamia koskeva ensimmäisen ja toisen voi-huudon sanoma, joka vahvisti ajan profetiaa koskevan koetussanoman. Molemmat näistä historioista ovat yhdenmukaisia myöhemmän sateen koetussanoman saapumisen kanssa 11. syyskuuta 2001. Tämän vuoksi sisar White kirjoittaa seuraavasti:

”Kaikki vuosina 1840–1844 annetut sanomat on nyt esitettävä voimallisesti, sillä monet ihmiset ovat kadottaneet suuntansa. Sanomien tulee mennä kaikkiin seurakuntiin.

Kristus sanoi: ’Autuaat ovat teidän silmänne, sillä ne näkevät, ja teidän korvanne, sillä ne kuulevat. Sillä totisesti minä sanon teille: monet profeetat ja vanhurskaat miehet ovat halunneet nähdä sen, minkä te näette, eivätkä ole nähneet, ja kuulla sen, minkä te kuulette, eivätkä ole kuulleet’ [Matteus 13:16, 17]. Autuaat ovat ne silmät, jotka näkivät sen, mikä nähtiin vuosina 1843 ja 1844.

”Sanoma annettiin. Eikä sanoman toistamisessa pitäisi olla mitään viivytystä, sillä aikojen merkit täyttyvät; päätöstyö on tehtävä. Suuri työ tehdään lyhyessä ajassa. Pian annetaan Jumalan määräämä sanoma, joka paisuu suureksi huudoksi. Silloin Daniel seisoo osaosassaan antaakseen todistuksensa.

”Seurakuntiemme huomio on herätettävä. Me seisomme maailmanhistorian suurimman tapahtuman rajalla, eikä Saatanan saa antaa saada valtaa Jumalan kansan yli niin, että hän saattaa sen uneen. Paavius tulee ilmestymään voimassaan. Kaikkien on nyt herättävä ja tutkittava Kirjoituksia, sillä Jumala tekee uskollisilleen tiettäväksi, mitä on oleva viimeisenä aikana. Herran sanan on tultava Hänen kansalleen voimassa....”

”Minulle on esitetty tämä — että me nukumme emmekä tiedä etsikkoaikamme aikaa. Mutta jos me nöyryymme Jumalan edessä ja etsimme Häntä kaikesta sydämestämme, Hän antaa meidän löytää itsensä.” Manuscript Releases, osa 21, 436–438.

Sanoma, jota on esikuvallistanut Messiaan nykyisen totuuden sanoma Kristuksen historiassa sekä vuosien 1840–1844 nykyisen totuuden sanoma, viittaa eteenpäin viimeisiin päiviin, jolloin milleriläinen sanoma toistetaan. Ne, jotka niissä historioissa esitetään kykenemättömiksi ”näkemään ja kuulemaan”, ”eivät tunne etsikko aikaansa”. Kun Jesaja esittää ensimmäisen

viittauksen väärän jälkisateen sanoman sanansaattajiin, jotka näkevät, mutta eivät näe, hän osoittaa ajan, jolloin tämä ajanjakso alkaa, sen ajanjakson, josta sisar White sanoi: ”Jumalan määräämä sanoma, joka paisuu suureksi huudoksi.” ”Jumalan määräämä” edustaa tiettyä aikaa, jolloin sanoma saapuisi, ja Jesaja luvun kuusi jakeessa kolme Jesaja osoittaa täsmälleen tuon ajan.

Ja toinen huusi toiselle ja sanoi: Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Sebaot; koko maa on täynnä hänen kirkkauttaan. Jesaja 6:3.

Sisar White osoittaa, että kun enkelit huutavat toinen toiselleen: ”Pyhä, pyhä, pyhä” siinä kohdassa, jossa Jesaja edustaa niitä, joilla on silmät nähdä, mutta jotka eivät näe, se täyttyy 11. syyskuuta 2001.

Kun he [enkelit] näkevät tulevaisuuden, jolloin koko maa on täyttyvä Hänen kirkkaudestaan, voitonriemuinen ylistyslaulu kaikuu heiltä toisille sulosointuisena lauluna: ”Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Sebaot.” He ovat täydellisesti tyytyväisiä saadessaan kirkastaa Jumalaa; ja Hänen läsnäolossaan, Hänen hyväksyvän hymynsä alla, he eivät toivo mitään enempää. Hänen kuvansa kantamisessa, Hänen palveluksensa tekemisessä ja Hänen palvomisessaan heidän korkein pyrkimyksensä saavuttaa täydellisen täyttymyksensä. Review and Herald, 22. joulukuuta 1896.

11. syyskuuta 2001 sadan neljäkymmenen neljän tuhannen sinetöiminen alkoi, ja myöhäissade alkoi vihmoa, ja Habakukin kiistely alkoi, kun kymmenen neitsyen vertausta toistettiin. Tuossa kohdassa Hesekielin profetia saavutti täydellisen täyttymyksensä. Profeetallista Sanaa ei enää viivytetä, ja sukupolvi, joka todisti 11. syyskuuta 2001, on maapallon viimeinen sukupolvi, sillä näky adventismin lopussa ilmoittaa armonajan päättymisen Kristuksen toisessa tulemuksessa. Toinen todistaja tästä tosiasiasta löytyy Luukkaan kirjan kahdennetakymmenennestä ensimmäisestä luvusta.

Totisesti minä sanon teille: tämä sukupolvi ei katoa, ennen kuin kaikki tapahtuu. Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät katoa. Luuk. 21:32, 33.

Luukkaan evankeliumin luvussa kaksikymmentäyksi Jeesus yksilöi maallisen historian viimeisen sukupolven. Hän on juuri esittänyt yleiskatsauksen etenevästä historiasta Jerusalemin hävityksestä vuonna 70 aina milleriittien historiaan saakka. Tämän jälkeen Hän siirtyy pois profeetallisen historian suorasta yksilöimisestä ja esittää vertauksen, joka yksinkertaisesti toistaa ja laajentaa sitä profeetallista historiaa, jonka Hän oli esittänyt. Näin Hän antoi kaksi sisäistä todistajaa samasta kertomuksesta, ja Hän päättää tämän osoittamalla, että se ”sukupolvi”, joka näki nämä tapahtumat, eläisi Hänen paluuseensa asti, ja siten asiayhteyden perusteella yksilöi sen sukupolven, jota sadatneljäkymmentäneljätuhatta edustavat.

Sinetöityjen sadan neljäkymmenen neljän tuhannen historia kuuluu viimeiseen sukupolveen, eivätkä he koe kuolemaa, vaikka elävätkin aikana, jolloin taivas ja maa katoavat.

Mutta Herran päivä on tuleva niin kuin varas yöllä; silloin taivaat katoavat pauhinalla, alkuaineet kuumuudesta hehkuen hajoavat, ja maa sekä siinä olevat teot palavat. Koska siis kaikki nämä hajoavat, millaisia teidän tulekaan olla pyhässä vaelluksessa ja jumalaisuudessa,

odottaessanne ja jouduttaessanne Jumalan päivän tulemista, jonka tähden taivaat tullessa hajoavat ja alkuaineet kuumuudesta hehkuen sulavat? 2. Piet. 3:10–12.

Kristuksen toinen tuleminen esitettiin vertauskuvallisesti Kristuksen kirkastumisessa.

”Mooses kirkastusvuorella oli todistajana Kristuksen voitosta synnin ja kuoleman yli. Hän edusti niitä, jotka vanhurskasten ylösnousemuksessa tulevat esiin haudasta. Elia, joka oli otettu taivaaseen kuolemaa näkemättä, edusti niitä, jotka Kristuksen toisen tulemuksen aikaan ovat elävinä maan päällä ja jotka ’muutetaan äkkiä, silmänräpäyksessä, viimeisen pasuunan soidessa’; jolloin ’tämän kuolevaisen on pukeuduttava kuolemattomuuteen’ ja ’tämän katoavaisen on pukeuduttava katoamattomuuteen’. 1. Korinttolaiskirje 15:51–53. Jeesus oli puettu taivaan valoon, niin kuin Hän on ilmestyvä tullessaan ’toisen kerran ilman syntiä pelastukseksi’. Sillä Hän on tuleva ’Isänsä kirkkaudessa pyhien enkelien kanssa’. Heprealaiskirje 9:28; Markus 8:38. Vapahtajan lupaus opetuslapsille täyttyi nyt. Vuorella esitettiin pienoiskuvana tuleva kirkkauden valtakunta — Kristus Kuninkaana, Mooses ylösnousseiden pyhien edustajana ja Elia kirkastettujen edustajana.” Alfa ja omega, 421.

Elia, joka ei kuollut, edustaa niitä sataneljäkymmentäneljätuhatta, jotka eivät kuole, ja Mooses edustaa niitä, jotka kuolevat. Viimeisinä päivinä nuo kaksi ryhmää esitetään Ilmestyskirjan seitsemännessä luvussa sataneljäkymmentäneljätuhantena ja suurena kansanjoukkona. Kun viides sinetti avataan Ilmestyskirjan kuudennessa luvussa, niille, jotka paavikunta murhasi pimeän keskiajan aikana, annetaan valkeat vaatteet.

”Ja kun hän avasi viidennen sinetin, minä näin alttarin alla niiden sielut, jotka olivat surmatut Jumalan sanan tähden ja sen todistuksen tähden, joka heillä oli; ja he huusivat suurella äänellä sanoen: Kuinka kauan, Herra, sinä Pyhä ja Totinen, viivyt tuomitsemasta ja kostamasta meidän vertamme niille, jotka maan päällä asuvat? Ja heille kullekin annettiin valkeat vaatteet [Heidät julistettiin puhtaiksi ja pyhiksi]; ja heille sanottiin, että heidän tuli vielä levätä vähän aikaa, kunnes myös heidän kanssapalvelijainsa ja veljiensä luku, niiden, jotka tultaisiin tappamaan niin kuin heidätkin, täytyisi” [Ilmestys 6:9–11]. Tässä Johannekselle esitettiin näkymiä, jotka eivät olleet todellisuutta, vaan sitä, mikä tulisi olemaan tulevana ajanjaksona. Käsikirjoitusjulkaisut, osa 20, s. 197.

Marttyyrit kysyvät, milloin Jumala kostaisi heidän murhansa. Marttyyrillä oli Jeesuksen usko jo ennen kuin hänet murhattiin, sillä juuri tuon uskon ilmeneminen sai paaviuden murhaamaan hänet. Valkoiset vaatteet edustavat Kristuksen vanhurskautta, mutta näille murhatuille sieluille annetut valkoiset vaatteet annettiin heille heidän marttyyrikuolemansa jälkeen. Vaatteet ovat marttyyriuden symboli, eivät pelkästään Kristuksen vanhurskauden. Marttyyrillä on Kristuksen vanhurskauden vaate ennen kuin hänet murhataan. Ilmestyskirjan seitsemännessä luvussa suurelle joukolle annetaan valkoiset vaatteet, mikä siis kuvaa niitä, jotka kuolevat tulevan sunnuntain verilöylyssä. Näin ollen sataneljäkymmentäneljätuhatta kuvataan Elialla, ja ne uskolliset, jotka kuolevat Herrassa, Mooseksella kirkastusvuorella.

Ne sataneljäkymmentäneljätuhatta ovat sukupolvi, joka ei kuole, ja he ovat se sukupolvi, johon Kristus viittaa Luukkaan evankeliumin luvussa kaksikymmentäyksi puhuessaan niistä, jotka ovat elossa, kun taivaat ja maa katoavat.

Jatkamme tätä tutkimusta seuraavassa artikkelissa.

“Aabelin murha oli ensimmäinen esimerkki siitä vihollisuudesta, jonka Jumala oli julistanut vallitsevan käärmeen ja vaimon siemenen välillä — Saatanan ja hänen alustensa sekä Kristuksen ja Hänen seuraajiensa välillä. Ihmisen synnin kautta Saatana oli saanut vallan ihmiskunnasta, mutta Kristus tekisi heille mahdolliseksi karistaa hänen ikeensä. Aina kun jokin sielu Jumalan Karitsaan uskoen luopuu synnin palveluksesta, Saatanan viha syttyy. Aabelin pyhä elämä todisti vääräksi Saatanan väitteen, että ihmisen on mahdotonta pitää Jumalan laki. Kun Kain, pahan hengen liikuttamana, näki, ettei hän voinut hallita Aabelia, hän raivostui niin, että riisti tältä hengen. Ja missä tahansa on niitä, jotka asettuvat puolustamaan Jumalan lain vanhurskautta, sama henki ilmenee heitä vastaan. Se on se henki, joka kaikkina aikakausina on pystyttänyt paalun ja sytyttänyt roviot Kristuksen opetuslapsille. Mutta ne julmuudet, joita Jeesuksen seuraajan osaksi kasataan, ovat Saatanan ja hänen joukkojensa yllyttämiä, koska he eivät voi pakottaa häntä alistumaan valtaansa. Se on voitetun vihollisen raivoa. Jokainen Jeesuksen marttyyri on kuollut voittajana. Profeetta sanoo: ”He voittivat hänet [’sen vanhan käärmeen, jota perkeleeksi ja Saatanaksi kutsutaan’] Karitsan veren kautta ja todistuksensa sanan kautta; eivätkä he rakastaneet henkeään kuolemaan asti.” Ilmestys 12:11, 9.” Patriarkat ja profeetat, 77.